

نفرروز : Nephrosis

نفرورزیس عبارت است از التهاب و دژنیرشن تیوبولهای کلیوی.

عواملی که باعث نفرورزی می‌شوند عبارتند از: سمومی مانند جیوه - آرسنیک - سلنیوم - اگزالاتها - اتیلن گلیکول - تیابندازول - جنتامایسین - نئومایسین - تتراسیلکینها - سموم کلره - داروهای ضد التهاب غیر استروئیدی (مانند آسپرین) - توکسینهای ناشی از باکتریها و...

باتوژنز بیماری:

در زمان بروز نفرورزی، انسدادی در برابر جریان موادی که توسط گلومرولها عبور کرده، ایجاد می‌شود. در نتیجه ادرار کاهش می‌یابد و اورمی رخ می‌دهد. در فرم مزمن آن بازجذب مایعات و مواد محلول در خون از تیوبولهای کلیوی دچار اختلال می‌شود، در نتیجه حجم ادرار افزایش می‌یابد.

علائم بالینی:

در فرم حاد علائم عبارتند از کاهش ادرار، وجود آلبومین در ادرار، اورمی، بی اشتهایی، افسردگی، کاهش دمای بدن، کند شدن ضربان قلب و ضعیف شدن نبض. در فرم مزمن علائم عبارتند از افزایش حجم ادرار و در انتها قطع کامل (به علت بازجذب کامل همه مواد از طریق تیوبولهای کلیوی).

کلینیکال پاتولوژی:

در نفروز حاد، پروتئین در ادرار زیاد است که وزن مخصوص بالا می باشد. همچنین میزان BUN خون و میزان آنزیم GGT در ادرار و آنزیم Lucien Amino Peptides در خون بالا می رود.

در نفروز مزمن پروتئین در ادرار می تواند بالا باشد و میزان BUN در مراحل آخر بیماری بالا می رود.

درمان:

جهت درمان می بایست بیماری اولیه شناسایی و تحت درمان قرار گیرد.